

jesedni az álmod. Akartam, hogy végre ő legyen a vesztes, a legyőzött, a megalázott. Nesze, ezt akartad? Hát legyen! Nesze, te mocskos, vén nimfa! Nesze! És boldogan engedtem el magam.

Aztán visszafektettem az ágyába. Arcáról eltüntettem a festéket, tiszta hálóinget adtam rá. Leszedtem az asztalt, és távoztam. Au revoir, ma chère amie!

Másnap délután agyvérzést kapott.

14.

Soha nem derült ki, hogy mi is történt azon az éjszakán, én nem érzem magam felelősnek a haláláért. Még a temetés előtt összepakoltuk a holmiját, és elpostáztuk a sosem látott hozzátartozóknak. Elgondolkoztam azon, hogy legalább a sakktáblát ne tartsam-e meg. Emlékbe tőle nekem. De inkább beraktam ezt is a szállítódobozba a többi személyes tárgy közé. Ezzel a sakk-készlettel már senki nem játszik többé. Itt biztosan nem.

Most újra tavasz van. A kertben a magnóliafák bontogatják a virágaikat, a tóban a brokátpontyok csaknem két könyök hosszúak. A jövő héten érkezik az új lakó: Izabella. Milyen szép név! Ilyen névvel valaki csakis szép lehet, nem igaz? Már látom is magam előtt: fehér haj, tüzes, fekete szempár, vékony, feszes alak. Biztosan szeret sakkozni is, vagy ha nem, hát szívesen megtanítom. És akkor játszhatunk együtt sokat! Hazajön hozzám. Bella-Iza, Izám, édes nimfám! Nimfácskám!

